

Scénář

Vypravěč: František Vízek se narodil 22. listopadu 1940 v Morkovicích na Moravě. Jeho život se ubíral nečekanými cestami, které hned několikrát razantně změnily směr. První změna následovala po konci druhé světové války, kdy se rodina přestěhovala do Jablonce nad Nisou. Z té doby si pamatuje, jak na základní škole museli škrtat v učebnicích. Dokonce se už ve svých 12 letech aktivně zajímal o proces Rudolfem Slánským.

„Pak jsem zažil ve škole jako školák škrtání jmen těch takzvaných zrádců... takže jejich jména nám soudružka učitelka napsala na tabuli a my jsme v učebnicích ta jména prostě škrtali... Bylo to trapné už i mně, domnívám se, že i učitelům.“

Po maturitě získal aprobaci na výuku prvního stupně, a proto v roce 1958 –v pouhých 18 letech– začal učit v Josefově Dole. Následujícího roku vstoupil do KSČ. Poté studoval na Pedagogické fakultě ústecké Univerzity Jana Evangelisty Purkyně, kterou úspěšně zakončil v roce 1967.

V šedesátých letech podporoval Alexandra Dubčeka a socialismu s lidskou tváří. Pražské jaro na tehdy mladého pana Vízka silně zapůsobilo. Dokonce se při něm zúčastnil jako delegát sjezdu ve Vysočanech. Souhlas s příchodem vojsk nakonec nepodepsal.

„23. srpna se konal v Praze ve Vysočanech sjezd, já jsem tam byl zvolen jako delegát za kultura a za školství... Jsme se dostali do Vysočan osobními auty, všude samé nápisy, vlevo, vpravo, táhněte domů a taková různá hesla. Nevěděli jsme co s námi bude, nevěděli jsme co se stane, jestli nám prostě nakonec nepůjde o život. Jenomže celý národ nakonec v podstatě povstal a nepodařilo se Sovětům nikde vyprovokovat nějakou takovou akci, aby před světem mohli dokázat, že tady byla nějaká kontrarevoluce. My jsme prostě chtěli, aby měl socialismus lidskou tvář.“

Po Pražském jaru dostal nálepku antikomunista a bylo mu zakázáno věnovat se v Jablonci učitelské dráze. Zcela sám si našel práci v kamenolomu. V Lipnici se tehdy vyučil kameníkem a následně dokonce odmaturoval v Hořicích na kamenosochařské škole. Když dojížděl do Hořic, brávil sebou i ostatní kameníky, kteří často maturitu neměli, a pomáhal jim dokončit si vzdělání.

V kamenolomu pracoval 16 let. Za tu dobu mu rukama prošly třeba i výtvary, které bychom našli u Národního divadla nebo v pražském metru. V kamenolomu byl velice populární a zároveň byl mezi ostatními kameníky jako vysokoškolák raritou.

„Měl jsem malý kufříkový psací stroj, a protože o kamenících se říkalo, že tam pracují ti lidé, kteří v kriminále buď byli, a nebo se do kriminálu z nějakého důvodu dostanou, tak každý z nich potřeboval občas něco napsat.“

V roce 1982 se pan Vízek přihlásil k rigorózním zkouškám na Karlově univerzitě, a v roce 1985 mu bylo povoleno je podstoupit. Uspěl a získal doktorát z matematiky.

„Kameníci koukali jak blázni, když na mě pak volali „Doktore, podejte mi ten pajzr!“ Bylo to legrační, ale byli na mě pyšní.“

Po sametové revoluci se díky petici vrátil z kamenolomu do školství, a to hned jako ředitel Školského úřadu.

Učitelé když se doslechli po sametu, že kamenolomu nedaleko Liberci pracuje nějaký Vízek, tak napsali petici, abych se do školství vrátil. A v lednu 90 jsem se do školství vrátil, ale ne jako učitel, ale jako šéf jabloneckého školství.

Pan Vízek se v roce 1996 rozhodl kandidovat do senátu za ČSSD. Podařilo se mu projít prvním kolem a ve druhém kole byl postaven proti kandidátovi ODS, panu Dybovi. Volby v Jabloneckém volebním okrsku byly jedněmi z nejdůležitějších a nejvíce soutěživých v celé České Republice. Oba kandidáty v druhém kole přijely podpořit národní figury - pana Vízka pan Miloš Zeman, zatímco za ODS přijel agitovat Václav Klaus.

A co by pan Vízek chtěl po životě plném mnoha nečekaných zkušeností vzkázat naší generaci?

„Já bych moc chtěl, aby každý z nás, a vy zejména mladí, abyste byli normální. Víte být normální je hodně. A život máme jenom jeden a až z něj budeme odcházet, abychom se nestyděli.“